

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/448/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312207313
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1312207313.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci navrhovateľky: Ľ. I., nar. X. X. XXXX, bytom D. Q.. Č.. XX, I., zastúpená advokátkou: JUDr. Marta Srncová, Seberíniho ul. č. 9, Bratislava, proti odporcovi: I. B. I. U., D. Q.. Č.. X/XXX, I., IČO: XX XXX XXX, zastúpený: MV Legal s. r. o., Kapicova ul. č. 5, Bratislava, IČO: 36 857 947, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 4. júna 2013 č. k. 11C 53/2012 - 159 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 11. 4. 2012, ktoré bolo navrhovateľke doručené dňa 12. 4. 2012, je neplatné. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu mzdy vo výške 6. 487, 02 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh navrhovateľky zamietol. Zároveň uložil odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 100 % a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok vo výške 494, 24 eur. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie v časti neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy odôvodnil právne ust. § 59 ods. 1, § 68 ods. 1 písm. b), ods. 2, § 70, § 77, § 79 ods. 1, ods. 2, § 81, § 82, § 134 ods. 1, ods. 2, ods. 4 Zákonníka práce, ust. § 3 ods. 6 vyhlášky Ministerstva životného prostredia SR č. 397/2003 Z. z. a vecne tým, že v konaní nebolo sporným, že navrhovateľka uzatvorila s odporcom dňa 16. 3. 2004 pracovnú zmluvu na dobu neurčitú a účastníci konania uzatvorili dňa 29. 12. 2004, 28. 12. 2007 a 23. 1. 2012 dohody o zmene pracovnej zmluvy, ktorými sa menili mzdové podmienky s tým, že k zmene pracovnej zmluvy došlo aj dňa 30. 12. 2008 a dňa 28. 1. 2010. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že mal v konaní preukázanú náplň práce navrhovateľky zo dňa 1. 1. 2008, ktorej obsahom bolo, okrem iného, spracovávať agendu bytových vodomeroch na teplú úžitkovú vodu a studenú vodu, sledovať dobu životnosti meračov studenej vody a teplej úžitkovej vody, včas upozorňovať zástupcov vlastníkov na ich výmenu, respektíve preciachovanie, podľa potreby odpočítavať stavy meračov, sledovať a vyhodnocovať zaznamenané stavy, vykonávať analýzu nameraných údajov s cieľom zachytenia anomálií poukazujúcich na ich poruchu, spracovávať evidenciu stavov vodomeroch na základe dodaných faktúr. Súd prvého stupňa mal rovnako preukázané, že dňa 16. 2. 2012 odporca adresoval navrhovateľke upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny z dôvodu nezabezpečenia výmeny nefunkčných meračov pretečeného množstva studenej vody a teplej úžitkovej vody v priestoroch I.G. B. I. U. a dňa 12. 4. 2012 bolo navrhovateľke doručené okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 11. 4. 2012, podľa ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu zavineného a závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktoré spočívalo v tom, že dňa 14. 2. 2012 sa odporca dozvedel z odpočtov bytových meračov, že niektoré z meračov spotreby studenej vody v bytovom dome

na ulici D. Q.. Č.. X K. I. stoja (jeden až tri roky), resp. sú pokazené a nemerajú správnu spotrebu vody. Poukázal na skutočnosť, že z okamžitého skončenia pracovného pomeru vyplývalo, že dlhodobú vadu meračov navrhovateľka za celé obdobie poruchy neoznámila, neupozornila včas na potrebu výmeny meračov, ani nevykonala opatrenia na odstránenie vád a zjednanie nápravy, čím porušila povinnosť včas odpočítať údaje tak, aby mohli byť použité na rozúčtovanie nákladov, čo malo za následok nesprávne vypočítanie spotreby vody, opakované chyby v databázach a nesprávne rozpočítavanie nákladov medzi jednotlivých spotrebiteľov vody v bytovom dome a navrhovateľka neriešila ani ďalšie merače v dotknutom bytovom dome, ktoré mali byť vymenené za nové najneskôr v termíne november 2011, k čomu nedošlo s tým, že navrhovateľka listom zo dňa 3. 5. 2012 oznámila odporcovi, že trvá na tom, aby ju ďalej zamestnával. Súd prvého stupňa uviedol, že neplatnosť skončenia pracovného pomeru bola navrhovateľkou uplatnená v zákonnej lehote a formálno-právne podmienky pre tento spôsob rozviazania pracovného pomeru boli splnené s poukazom na skutočnosť, že Zákonník práce pre účely skončenia pracovného pomeru rozlišuje medzi menej závažným porušením pracovnej disciplíny a závažným porušením pracovnej disciplíny a porušenie pracovnej disciplíny najvyššej intenzity je dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru alebo pre výpoveď z pracovného pomeru, pričom jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny je intenzita porušenia pracovnej disciplíny a hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny závisí od konkrétnych okolností a ovplyvňuje ho tak osoba zamestnanca, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, ako aj situácia, v ktorej k porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie zamestnanca spôsobilo zamestnávateľovi škodu a pod. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že v objekte družstva bol stav vodomerov všeobecne známy, pričom z pracovnej náplne navrhovateľky nevyplývalo, že by bola osobne zodpovedná za pravidelnú kontrolu vodomerov, keďže navrhovateľka mala na starosti odpisy vodomerov a jej povinnosťou bolo sledovať dobu životnosti a podľa potreby odpočítavať stav meračov, čo navrhovateľka urobila. V konaní podľa súdu prvého stupňa nebolo sporné, že navrhovateľka koncom roka 2011 zistila, že niektoré vodomery sú nefunkčné a tento stav aj nahlásila a to, že niektoré vodomery mali nulovú spotrebu už v roku 2009 a v roku 2010, jednoznačne nesvedčí o tom, že boli pokazené a takýto záver z odpočtov meračov v objekte bytového družstva nemožno urobiť, nakoľko z odpočtov za rok 2009 vyplýva iba skutočnosť, že merače č. XXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXX mali nulovú spotrebu a z odpočtu za rok 2010 vyplýva, že vodomery č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXX mali nulovú spotrebu. Z výpovede svedkov mal súd prvého stupňa preukázané, že navrhovateľka okrem meračov v objekte bytového družstva mala na starosti ešte ďalších 3.000 až 5.000 meračov teplej úžitkovej vody a studenej vody a úlohou navrhovateľky nebolo pravidelne kontrolovať spotrebu meračov, jej úlohou bolo zabezpečiť výmenu meračov v prípade nahlásenia vlastníckmi bytov a navrhovateľka si povinnosť odpočítavať stav meračov koncom roka splnila. Súd prvého stupňa nemal preukázané neplnenie povinnosti navrhovateľky včas odpočítavať údaje tak, aby mohli byť použité na rozúčtovanie nákladov a ani neplnenie povinnosti navrhovateľky odpočítavať stavy meračov, sledovať a vyhodnocovať zaznamenané stavy a vykonávať analýzu nameraných údajov. V konaní nebolo zároveň sporné, že navrhovateľka odčítala stav meračov ku koncu roka 2011 a zaznamenaný stav vyhodnotila, merače boli vymenené a z výpovede svedkov vyplynulo, že v prípade nemožného určenia spotreby vody z merača sa použije metóda výpočtu odborným odhadom a takúto metódu navrhovateľka použila v prípade rozúčtovania spotreby vody za rok 2011 z čoho vyplýva, že navrhovateľka neporušila žiadne ustanovenie právneho predpisu a odporcovi jej konaním nevznikla žiadna škoda. Poukázal na skutočnosť, že vodomery v objekte bytového družstva bolo potrebné vymeniť do decembra roku 2011, pričom ich výmena sa uskutočnila až v marci v roku 2012, navrhovateľka síce porušila povinnosť zabezpečiť výmenu vodomerov včas, avšak intenzita takéhoto porušenia pracovnej disciplíny nedosahovala taký stupeň, ktorý by bolo možné klasifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny a za ktoré by odporca mohol s navrhovateľkou okamžite skončiť pracovný pomer. Súd prvého stupňa k otázke náhrady mzdy uviedol, že priemerný hodinový zárobok navrhovateľky bol vo výške 4, 144 eur a priemerný mesačný zárobok vo výške 720, 78 eur, ktorý zistil z rozhodujúceho obdobia január až marec roku 2012 s odpracovanou dobou 504 hodín (január 176 hodín, február 168 hodín, marec 160 hodín), so zúčtovanou mzdou vo výške 2. 088, 73 eur (január vo výške 718 eur, február vo výške 718 eur, marec vo výške 652, 73 eur) a vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľka oznámila odporcovi, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával dňa 3. 5. 2012, súd prvého stupňa priznal navrhovateľke náhradu mzdy za obdobie od 4. 5. 2012 do 4. 2. 2013 v celkovej výške 6. 487, 02 eur z navrhovateľkou uplatnenej výšky 6. 579 eur a vo zvyšnej časti návrh navrhovateľky zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 3 a § 151 ods. 7 O. s. p. a vecne priznaním plnej náhrady trov konania navrhovateľke vo výške 100 %, nakoľko neúspech navrhovateľky bol nepatrný, pričom súd

prvého stupňa si vymienil, že po právoplatnosti rozhodnutia rozhodne o konkrétnej výške náhrady trov konania. Rozhodnutie o povinnosti odporcu zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok vo výške 494, 24 eur odôvodnil právne ust. § 2 a § 4 ods. 2 písm. d) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatkoch za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a vecne tým, že navrhovateľka bola od poplatku oslobodená, a preto zaviazal súd prvého stupňa odporcu zaplatiť súdny poplatok, pozostávajúci zo súdneho poplatku za návrh na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru vo výške 99, 50 eur a zo súdneho poplatku za návrh na náhradu mzdy vo výške 394, 74 eur.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým súd prvého stupňa návrhu navrhovateľky vyhovel podal odporca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a návrh navrhovateľky zamietnuť, alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, resp. zmeniť tak, že odvolací súd rozhodne, že nemožno od odporcu ako zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby navrhovateľku naďalej zamestnával, pretože ako zamestnanec s jej prístupom k práci, je pre odporcu neakceptovateľný a vyslovene škodlivý a zároveň si uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odporca uviedol, že navrhovateľka bola jeho zamestnankyňou na základe pracovnej zmluvy zo dňa 16.03.2004, s ktorou odporca okamžite skončil pracovný pomer podľa ust. § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu zavineného a závažného porušenia pracovnej disciplíny, nakoľko niektoré z meračov spotreby studenej vody v bytovom dome na adrese D. Q.. Č.. X, I. cca. 1 až 3 roky stáli, boli pokazené, nemerali správne spotrebu vody a navrhovateľka neriešila ani ďalšie merače v bytovom dome, ktoré mali byť vymenené za nové najneskôr v termíne november 2011. Navrhovateľka podľa odporcu porušila podľa ust. § 81 písm. a), c), e) Zákonníka práce svoje pracovné povinnosti, vyplývajúce z jej náplne práce zo dňa 1. 1. 2008 s tým, že jej konanie je nutné posúdiť ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, nakoľko ide o zavinené porušenie viacerých povinností zamestnanca, ktoré vzhľadom na obsah a rozsah pracovnej náplne navrhovateľky, predstavovali jej základné pracovné povinnosti. Odporca vo svojom odvolaní poukázal na skutočnosť, že navrhovateľka v rozpore s právnymi predpismi a svojimi pracovnými povinnosťami, nezabezpečila včas výmenu meračov, ktorým uplynula ciachovacia doba, ani výmenu nefunkčných meračov a, ak by si plnila svoje povinnosti, najneskôr dňa 12. 12. 2011, mali byť vymenené dotknuté merače studenej vody a ďalšie merače mali byť vymenené už skôr, z dôvodu ich nefunkčnosti. V dôvodoch svojho odvolania odporca ďalej uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru s navrhovateľkou bolo uskutočnené dôvodne, plne v súlade so zákonom a boli splnené procesnoprávne a aj hmotnoprávne podmienky aplikácie inštitútu okamžitého skončenia pracovného pomeru, z dôvodu ktorého má za to, že súd prvého stupňa vyvodil nesprávne skutkové závery, najmä čo sa týka posúdenia obsahu pracovnej náplne navrhovateľky a kvalifikácie jej konania, resp. nekonania. Poukázal na zmätočnosť napadnutého rozsudku na strane 8, keď na jednej strane súd prvého stupňa potvrdil, že medzi povinnosťami navrhovateľky patrilo sledovať dobu životnosti meračov studenej vody a teplej úžitkovej vody, sledovať a vyhodnocovať zaznamenané stavy spotreby a na druhej strane konštatoval, že navrhovateľka svoje povinnosti neporušila, nakoľko sledovala dobu životnosti a odpočítavala stav meračov. Odporca vytkol súdu prvého stupňa, že sa nevysporiadal s jeho tvrdením, že mu navrhovateľka výsledky sledovania nenahlásila, a preto nemohol nápravu nefunkčných meračov zabezpečiť a namietol záver súdu prvého stupňa, že stav vodomerov v objekte sídla odporcu bol všeobecne známy, nakoľko informácie uchovávala navrhovateľka a prípadná vedomosť niektorých svedkov o stave vodomerov pred jeho oznámením odporcovi nepreukazuje, že túto informáciu musel mať i samotný odporca. Súd prvého stupňa sa podľa odporcu v odôvodnení rozsudku nevenoval času, spôsobu a okolnostiam, za ktorých sa odporca dozvedel o porušení povinností navrhovateľky a iba stručne konštatoval splnenie formálno-právnych podmienok rozviazania pracovného pomeru z jeho strany a zároveň mal za to, že výsluchmi svedkov bolo v konaní preukázané, že na strane navrhovateľky došlo k porušeniu jej pracovných povinností. Poukázal na výpoveď svedka W. Z., ktorý uviedol, že oneskorenou výmenou vodomerov došlo k porušeniu zák. č. 142/2000 Z. z. o metrológii, o výmene vodomerov sa mala starať navrhovateľka a že nie je pravdivé tvrdenie, že by odporca navrhovateľku neúmerne zaťažoval s tým, že výpoveď svedka U.. M. preukázala, že ak by navrhovateľka za jeho pôsobenia u odporcu nahlásila nefunkčnosť, resp. potrebu výmeny vodomerov, bol by o tom záznam a muselo by sa to riešiť výmenou. Odporca namietal tvrdenie M. Š., že navrhovateľke odporca dával úlohy nad rámec pracovnej zmluvy, nakoľko podľa odporcu ide o nepodložené tvrdenie, pričom M. Š. pracovala na inom úseku ako navrhovateľka a vo výpovedi potvrdila, že ani nevie, čo konkrétne navrhovateľka v rámci svojej pracovnej náplne kontrolovala. Odporca ďalej uviedol, že v mesiaci december 2011 navrhovateľka odpočet stavu meračov riadne a najmä včas nevyhodnotila a nenahlásila odporcovi

potrebu výmeny týchto meračov, pritom táto povinnosť jednoznačne vyplývala z jej pracovnej náplne a poruchovosť meračov s hodnotou spotreby nula, musela byť navrhovateľke jednoznačne zrejmá. Odporca konštatoval, že merače boli vymenené až v marci 2012 a navrhovateľka najneskôr v polovici decembra 2011 musela vedieť o potrebe výmeny nefungujúcich meračov, čím priamo zapríčinila, že ďalšie tri mesiace nebola na dotknutých jednotkách riadne meraná skutočná reálna spotreba vody, čoho dôsledkom bol rozpočet nákladov vychádzajúci z odborného odhadu. Odporca uviedol, že súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku síce konštatoval, že intenzita porušenia pracovnej disciplíny navrhovateľkou nedosahuje taký stupeň, aby ho bolo možné klasifikovať ako závažné s tým, že oneskorenou výmenou meračov nevznikla na strane odporcu škoda, a to napriek tomu, že namietal, že vznik škody je len jedným z pomocných kritérií na posúdenie intenzity závažnosti konania zamestnanca. Vzhľadom na pracovnú náplň navrhovateľky predstavovalo spracovanie agendy vodomerov, sledovanie doby životnosti meračov a včasné upozorňovanie na potrebu ich výmeny, základné a najdôležitejšie povinnosti navrhovateľky, na plnenie ktorých mala vytvorené všetky potrebné pracovné podmienky. Odporca poukázal na výklad pojmu závažné porušenie pracovnej disciplíny poskytnutý judikatúrou, podľa ktorej pri skúmaní, či zamestnanec porušil pracovnú disciplínu závažne, môže súd prihliadnuť na osobu zamestnanca, na funkciu, ktorú zastáva, na jeho doterajší postoj k plneniu pracovných úloh, na dobu a situáciu, v ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, na mieru zavinenia zamestnanca, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností zamestnanca, na dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľov a na to, či svojim konaním zamestnanec spôsobil zamestnávateľovi škody s poukazom na skutočnosť, že navrhovateľka v minulosti viackrát porušila pracovnú disciplínu závažným spôsobom (napr. spôsobila škodu vo výške 16. 596, 96 eur, mala neospravedlnené absencie, neplnila riadne svoje povinnosti, odmietala plniť pracovné príkazy zamestnávateľa a pod.) a skutočnosti, ktoré boli dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru s navrhovateľkou svedčia o, či už úmyselnom alebo hrubo nedbanlivostnom konaní navrhovateľky v rozpore so zákonom a pracovnou disciplínou a takéto pochybenia navrhovateľky poškodzujú dobré meno odporcu, ako podnikateľa v oblasti správy nehnuteľností a niektorí vlastníci bytov a nebytových priestorov sa môžu cítiť poškodení a iniciovať zmenu správy domu, čím by na strane odporcu došlo k vzniku škody.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedla, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti považuje za vecne správny a navrhla ho v tejto časti potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti a zároveň si uplatnila právo na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že dôvody pre tak závažný postih, akým je okamžité skončenie pracovného pomeru nie sú dané a že okamžité skončenie pracovného pomeru podľa ust. § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je neplatné. Poukázala na skutočnosť, že štatutárny orgán odporcu vykonával zároveň funkciu jej priameho nadriadeného vedúceho a ako vedúci zamestnanec, okrem povinností uvedených v ust. § 81 Zákonníka práce, mal voči navrhovateľke povinnosti stanovené v ust. § 82 Zákonníka práce, a to najmä riadiť a kontrolovať prácu zamestnancov, vytvárať priaznivé pracovné podmienky a zaisťovať bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci a zabezpečovať, aby nedochádzalo k porušovaniu pracovnej disciplíny s tým, že paradoxne odporca ju začal v roku 2012 jednostrannými písomnými príkazmi šikanovať, rozširovaním jej pracovných povinností nad rámec jej možností. Navrhovateľka zároveň poukázala na zápisnicu z pojednávania zo dňa 27. 11. 2012, v ktorej odporca na otázku jej právneho zástupcu, kedy nahlásil nefunkčnosť vodomeru, ktorý sa nachádzal v jeho pracovni a bol jedným zo 6 vodomerov, ktoré mali byť nefunkčné, uviedol, že nie je povinný sledovať, či vodomery fungujú a napriek tomu navrhovateľku na jeseň upozornil, že vodomer je nefunkčný, z čoho vyplýva, že odporca mal už od jesene roku 2011 vedomosť o nefunkčnosti vodomeru a potrebe výmeny niektorých priamo v objekte sídla odporcu, avšak dôsledky voči navrhovateľke okamžitým skončením pracovného pomeru začal vyvodzovať až v apríli 2012. Navrhovateľka s poukazom na ust. § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, upravujúci výnimočný spôsob skončenia pracovného pomeru zdôraznila, že problém neskorej (priebežnej) výmeny vodomerov u odporcu nie je výnimočnou skutočnosťou, pretrvával v minulosti a aj v súčasnosti, a preto postup odporcu vníma, ako zneužitie výkonu práv odporcu ako zamestnávateľa. Listinnými dôkazmi založenými do súdneho spisu podľa navrhovateľky bolo preukázané sústavné obťažovanie navrhovateľky odporcom jednostrannými písomnými príkazmi (rozkazmi), rozširujúcimi jej pracovnoprávne povinnosti nad mieru únosnosti v reálnom čase ich splniť. K návrhu odporcu, aby odvolací súd rozhodol, že v súlade s ust. § 79 ods. 1 prvá veta Zákonníka práce nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby navrhovateľku naďalej zamestnával, uviedla, že odporca môže uplatniť za konania svoje práva proti navrhovateľovi aj vzájomným návrhom (§ 97 ods. 1 O. s. p.), avšak takýto návrh neplatí podľa ust. § 216 ods. 1 O. s. p. pre odvolacie konanie.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 1. 1. 2013, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s.

p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 11. decembra 2013 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci upovedomení zákonným spôsobom.

Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti odvolací súd potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.). Prvostupňový súd správne vyhodnotil zistený skutkový stav a tento aj správne právne posúdil.

V konaní pred súdom prvého stupňa nebolo medzi účastníkmi konania sporným, že medzi navrhovateľkou ako zamestnancom a odporcom ako zamestnávateľom bola uzatvorená dňa 16. 3. 2004 pracovná zmluva na dobu neurčitú v znení účinnom ku dňu 1. januára 2008 (č. I. 19 spisu), s druhom práce - odborný referent (špecialista pre oblasť voda - elektro) a stručnou charakteristikou: spracovávať agendu bytových vodomeroch na teplú úžitkovú vodu a studenú vodu, sledovať doby životnosti meračov studenej vody a teplej úžitkovej vody, včas upozorňovať zástupcov vlastníkov na ich výmenu, respektíve preciachovanie, podľa potreby odpočítavať stavy meračov, sledovať a vyhodnocovať zaznamenané stavy, vykonávať analýzu nameraných údajov, spracovávať evidenciu stavu vodomeroch na základe dodaných faktúr a podobne, s tým, že predmetom sporu bolo určenie neplatnosti okamžitého skončenie pracovného pomeru, dané odporcom dňa 11. 4. 2012, z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny navrhovateľkou na tom skutkovom základe, že dňa 14. 2. 2012 sa odporca z odpočtov bytových meračov dozvedel, že niektoré z meračov spotreby studenej vody v bytovom dome na adrese D. Q.. Č.. X, K. I. (ďalej „bytový dom“), jeden až tri roky stoja, resp. sú pokazené a nemerajú správne spotrebu vody, pričom podľa odporcu dlhodobú vadu meračov navrhovateľka neoznámila, nenahlásila a neupozornila odporcu na potrebu ich výmeny, resp. preciachovania a ani nevykonala žiadne opatrenia na odstránenie väd a zjednanie nápravy, čím si nespĺnila povinnosť včas odpočítavať údaje potrebné na rozúčtovanie nákladov a nespĺnila si ani povinnosť odpočítavať stavy meračov, sledovať a vyhodnocovať zaznamenané stavy, pričom navrhovateľke bola vytknutá aj skutočnosť, že neriešila ani ďalšie merače v tomto bytovom dome, s potrebou ich výmeny, v mesiaci november 2011.

Predmetom odvolacieho konania bolo právne posúdenie otázky, či boli splnené predpoklady pre okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany odporcu podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny navrhovateľkou, jednak z dôvodu opomenutia výmeny meračov v mesiaci november 2011 v predmetnom bytovom dome (ďalej „prvý dôvod“), ako i z dôvodu opomenutia nahlásenia nefunkčnosti meračov v tomto bytovom dome (ďalej „druhý dôvod“).

Podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer výnimočne a to iba vtedy, ak zamestnanec porušil závažne pracovnú disciplínu.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Pokiaľ ide o posúdenie, či označený skutok, ktorý bol dôvodom zrušovacieho prejavu odporcu, napĺňa znaky takého porušenia pracovnej disciplíny, ktorý je závažný, vychádzal odvolací súd z toho, že povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k základným povinnostiam zamestnanca vyplývajúcim z pracovného pomeru (ust. § 47 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce) a spočíva v plnení povinností ustanovených právnymi predpismi (najmä ust. § 81 a § 82 Zákonníka práce), pracovným poriadkom, pracovnou zmluvou. Samotný pojem závažného porušenia pracovnej disciplíny Zákonník práce nedefinuje a ani neustanovuje, z akých hľadísk je nutné pri jeho posudzovaní vychádzať. Jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny je intenzita porušenia pracovnej disciplíny. Hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny závisí od konkrétnych okolností a ovplyvňuje ho tak osoba zamestnanca, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, ako aj situácia, v ktorej k porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie zamestnanca spôsobilo zamestnávateľovi škodu a pod. Na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce sa vyžaduje, aby išlo o zavinené konanie zo strany zamestnanca (aspoň z nebanlivosti), a musí dosahovať intenzitu porušenia pracovných povinností závažným spôsobom.

Iba závažné porušenie pracovnej disciplíny je tak dôvodom podľa ust. § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce na okamžité skončenie pracovného pomeru. Vzhľadom na charakter citovaného zákonného ustanovenia, ktoré patrí k právnym normám s neurčitou (abstraktnou) hypotézou, je teda vždy úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia, s ohľadom na okolnosti prípadu, sám túto hypotézu vymedzil a posúdil, či sa zamestnanec dopustil zavineného porušenia pracovnej disciplíny, a v prípade kladného záveru rozhodol, o aký stupeň porušenia pracovnej disciplíny v tom - ktorom prípade ide. Pri týchto úvahách nie je súd obmedzovaný žiadnymi konkrétnymi hľadiskami, či hranicami, ale berie do úvahy iba špecifiká prejednávanej veci.

K prvému dôvodu uvedenom v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že konanie navrhovateľky, keď opomenula sledovať dobu životnosti meračov a upozorniť na ich výmenu v predmetnom bytovom dome do časového obdobia mesiac november 2011, keďže ich výmena bola vykonaná až v mesiaci marec 2012, je síce porušením pracovnej disciplíny, ale z hľadiska intenzity, takéto konanie nemožno kvalifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Opomenutie výmeny meračov v jednom bytovom dome pri celkovej počte 7. 000 vodomerov, ktorých dobu životnosti mala navrhovateľka sledovať, tak ako to vyplýva z výsluchu svedka W. Z. na pojednávaní konanom na súde prvého stupňa 21. marca 2013 (č. I.148 spisu), nemôže byť dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru, nakoľko tento spôsob okamžitého skončenia pracovného pomeru je výnimočným spôsobom rozviazania pracovného pomeru, spôsobuje náhly zásah do pracovného pomeru medzi zamestnancom a zamestnávateľom a konanie navrhovateľky nemalo taký charakter, aby odporca ako zamestnávateľ, navrhovateľku ako zamestnanca, nemohol zamestnávať v priebehu výpovednej lehoty, ak by skončil pracovný pomer s navrhovateľkou výpoveďou, z čoho vyplýva, že podmienka naliehavosti a takej dôležitosti, že by pracovný pomer nemohol trvať ďalej, splnená nebola.

Odvolací súd sa zaoberal aj druhým dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru spočívajúcim v tom, že niektoré z meračov spotreby studenej vody v bytovom dome jeden až tri roky stoja, sú pokazené a nemerajú správne spotrebu vody, t. j. sú nefunkčné.

Podľa § 122 ods. 1 O. s. p., dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Podľa § 125 O. s. p. prvá veta za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov.

Požiadavka, že v občianskom súdnom konaní musí súd vychádzať zo skutočného stavu veci je vyslovená tak v Ústave SR, ako i v jednotlivých ustanoveniach O. s. p. (§ 120 ods. 1 a 2, § 125, § 153 a pod.) a vyjadruje základnú zásadu občianskeho súdneho procesu, t.j. zásadu materiálnej pravdy. Pojem skutočný stav veci je totožný s pojmom objektívna realita, ktorá s prejednávanou vecou súvisí a tvorí predmet konania. Zásada materiálnej pravdy teda znamená to isté ako zásada objektívnej pravdy. Je totiž procesnou požiadavkou, aby poznatky súdu o skutočnostiach boli v súlade s objektívnou realitou, pričom pojem skutočný stav veci je totožný s výrazom rozhodné skutočnosti (§ 79 ods. 1, § 101 ods. 1 a § 157 ods. 2, § 133 O. s. p.). Pre poznávaciu činnosť súdu o skutočnostiach dôležitých pre rozhodnutie, teda i pre procesné dokazovanie sú vždy nutné tvrdenia o takých skutočnostiach. To vyplýva z toho, že sa v procese dokazuje súdu pravdivosť tvrdenia o takých skutočnostiach, o ktorých sa súd dozvedá z prednesov účastníkov, z vykonaného dokazovania ako i inými možnými spôsobmi, pričom zákon účastníkom ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú).

V prípade, ak žalovaný obranou uplatňuje nejaký nárok alebo námietky, ktoré činia žalobu žalobcu právne nedôvodnou, dostáva sa žalovaný do rovnakej pozície ako žalobca a má povinnosť tvrdenia i dôkaznú a v tomto rozsahu i dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno totiž pojmovo môže zaťažovať iba toho, koho môže postihnúť nepriaznivý dôsledok za to, že určité rozhodné tvrdenie nebolo dokázané. Aby súd mohol rozhodnúť o veci samej, musí najskôr zistiť skutkový stav, tento zistí predovšetkým prostredníctvom vykonávaných dôkazov (§ 153 ods. 1 O. s. p.) a následne cez ich hodnotenie podľa svojej úvahy, a to ako jednotlivo, tak aj v ich vzájomnej súvislosti (§ 132 O. s. p.). Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota vážnosti (dôležitosti) a súd určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o ne môže oprieť svoje skutkové zistenie, ktoré v konaní vyšlo najavo.

V ústavnoprávnej rovine platí, že právo na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru) obsahuje zásadu „rovnosti zbraní“ v civilnom procese, ktorá zahŕňa aj povinnosť znášať dôkazné bremeno, ktorá ťaží účastníka konania. Neprimeraná povinnosť znášať dôkazné bremeno môže zapríčiniť, že konanie ako celok nie je možné považovať za spravodlivé. Zákonná úprava dokazovania v civilnom

procesu spadá pod všeobecný princíp rovnosti účastníkov konania. Zásada rovnosti strán v procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní bližšie charakterizuje § 18 O. s. p., v zmysle ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. Táto zásada sa premieta aj v ďalších ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania. V procese dokazovania (§ 120 O. s. p.) vo všeobecnosti platí, že účastník konania má povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia) a dôkaznú povinnosť (dôkazné bremeno). Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva, ktoré dopadá na toho účastníka, v záujme ktorého je, aby určitá skutočnosť, rozhodná podľa hmotného práva a účastníkom tvrdená, bola v konaní preukázaná, teda aby ju súd uznal za pravdivú.

Významnú úlohu v procese hodnotenia dôkazov (§ 132 O. s. p.) zohráva vnútorné presvedčenie súdu. Toto presvedčenie nemá predstavovať svojvôľu a nezodpovednosť súdu, ale naopak, malo by sa vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Všeobecný súd je pri hodnotení dôkazov viazaný tiež skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je totiž limitovaná tiež požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi.

V občianskom súdnom konaní súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci vykonal súd prvého stupňa rozsiahle dokazovanie, z ktorého vyplýva priamy rozpor v tvrdeniach odporcu o tom, že sa o nefunkčnosti meračov spotreby studenej vody v danom bytovom dome dozvedel dňa 14. februára 2012 z odpočtov bytových meračov (tak ako to konštatoval v okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 11. 4. 2012, č. l. 34 spisu), nakoľko na prvostupňovom pojednávaní dňa 27. 11. 2012 odporca vo svojej výpovedi uviedol, že sám navrhovateľku už na jeseň 2011 upozornil na nefunkčnosť meračov vody a preto obranu odporcu o nevyhnutnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru listom zo dňa 11. apríla 2012, t.j. s výrazným časovým odstupom vyhodnotil odvolací súd, ako účelovú.

Okrem uvedeného zásadného rozporu v postoji odporcu odvolací súd uvádza, že dôvodnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru v časti jeden až trojročnej existencie nefunkčnosti meračov spotreby studenej vody neobstojí, nakoľko odporca, ako správca bytového domu podľa § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, bol povinný najneskôr do 31. mája nasledujúceho roka predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov vyúčtovanie úhrad za plnenia rozúčtované na jednotlivé byty a nebytové priestory v dome a následné námietky odporcu prezentované v odvolaní, spočívajúce v hypotetických úvahách o nefunkčnosti meračov po dobu troch rokov, sú v rozpore s právnou úpravou citovaného ustanovenia, upravujúceho každoročné vyúčtovanie vody a takéto námietky sú neakceptovateľné, pretože by súd pri rozhodovaní nevychádzal z hodnotenia dôkazov, na princípe ktorom stojí súdne konanie, ale takéto rozhodnutie by zaťažil prejavom svojvôle (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. 6. 2003 sp. zn. 283/2000) a zmatečnosť, bez vnútornej konzistentnosti.

Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že odporca ani druhý dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru s navrhovateľkou nepreukázal.

Pri posúdení stupňa intenzity tohto porušenia pracovnej disciplíny navrhovateľkou bolo potrebné prihliadnuť aj na to, že sa navrhovateľka porušenia pracovnej disciplíny nedopustila úmyselne (jej úmyselné konanie nebolo preukázané), ako i na postoj navrhovateľky, počas výkonu práce pre odporcu, o čom svedčia priaznivé osobné ohodnotenia priznané navrhovateľke listami zo dňa 29. 6. 2004, 29. 12. 2004, 28. 12. 2007, 30. 12. 2008, 28. 1. 2010 a 28. 1. 2011 a zároveň skutočnosť, že odporcovi porušením pracovnej disciplíny navrhovateľkou žiadna škoda nevznikla, keď svedok W. Z. (zamestnanec odporcu) na prvostupňovom pojednávaní dňa 21. marca 2013 uviedol, že náhradný spôsob rozúčtovania je legálnym meradlom, používajúcim sa ako druhý v poradí a je platný.

Odporca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal ani svoje tvrdenia o tom, že navrhovateľka mu v minulosti spôsobila škodu vo výške 16. 596, 96 eur, mala neospravedlnené absencie, neplnila riadne svoje pracovné povinnosti, keď odporca za účelom preukázania pravdivosti týchto tvrdení, nepredložil

v priebehu konania žiadny právne relevantný dôkaz s tým, že k náhrade škody vo výške 16. 596, 96 eur odvolací súd zároveň poukazuje na ust. § 135 O. s. p., z ktorého vyplýva, že okrem iného súd je viazaný len rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt, pričom z obsahu spisu ani nevyplýva existencia iného právoplatného rozhodnutia preukazujúceho vznik škody zavinenej navrhovateľkou.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s návrhom odporcu, aby rozhodol tak, že nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby navrhovateľku naďalej zamestnával, pretože prístup navrhovateľky k plneniu pracovných povinností je pre odporcu neakceptovateľný a vyslovene škodlivý, nakoľko odporca, ako zamestnávateľ v priebehu konania pred súdom prvého stupňa ani uvedené tvrdenia právne relevantným spôsobom nepreukázal, t. j., že navrhovateľka záujmy odporcu ako zamestnanec ohrozuje.

Súd prvého stupňa teda dospel k správne právne záveru, že konanie navrhovateľky (z hľadiska intenzity) nenapĺňa znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny a intenzita porušenia pracovnej disciplíny odporcu neoprávňovala k tomu, aby s navrhovateľkou okamžite skončil pracovný pomer podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorý ako už odvolací súd uviedol vyššie, je výnimočným spôsobom skončenia pracovného pomeru, ktorý však nie je možné uplatňovať automaticky.

Odporca síce odvolaním napadol rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým návrhu navrhovateľky vyhovel, t. j. v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a výroku, ktorým uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľke náhradu mzdy vo výške 6. 487, 02 eur, avšak nakoľko odvolací súd bol viazaný dôvodmi odvolania, ktoré ako z jeho obsahu vyplýva (§ 41 od. 2 O. s. p.) sa vzťahovali len k otázke závažnosti porušenia pracovnej disciplíny navrhovateľkou a nesprávnosť výpočtu výšky náhrady mzdy odporca nenamietal, odvolaciemu prieskumu priznaný nárok nepodliehal. S poukazom na citované ustanovenia a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných dôkazov a keď odporca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa samostatným uznesením v zmysle ust. § 224 ods. 4 O. s. p.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.